

[J. P. Larsen.]

at denne Udtalelse vinder Genklang ogsaa blandt de militære sagkyndige, og det maa da hilses med Glæde, at det trods Mandskabsindskrænkningen med 1 100 Mand er lykkedes at forøge den i Vaabenbrug uddannede egentlige Krigshær med det samme Antal. Denne Forøgelse er sikkert af betydelig større Værdi end Garnisons- og Hjælpetropperne, hvis Kampværdi altid har forekommet mig noget tvivlsom. Ogsaa den udviklede Motorisering, ikke mindst af Artilleriet, maa siges at være vel egnet til at gøre Hæren mere mobil og stærkere til at tjene sit Formaal.

I en urolig Tid som vor, da Pressen daglig er fyldt med gruopvækkende Beretninger om krigeriske Begivenheder, er det ikke underligt, om en Befolkning gribes ved at læse om al den Raahed og Ødelæggelse, som følger i Krigens Spor. Men samtidig maa Beretningerne være en virkningsfuld Anskuelsesundervisning i Retning af, hvor lidt et lille Land som vort formaar at sætte ind over for de Jætteformationer, hvorom der læses. Dette illustreres ikke mindst ved de Masseopvisninger, som gennem Bladene og Biograferne vises fra de saakaldte Diktatorlande. Det skulde paa Baggrund af alt dette synes umiddelbart indlysende, at det som Sikkerhed betragtet er saare ringe, hvad vort lille Land formaar.

Det er, som Krigsteknikken har udviklet sig, ogsaa forstaaeligt, at adskillige har tænkt sig Muligheden af en Forøgelse af Forsvarets Effektivitet ved Hjælp af en stærk Forøgelse af Flyvevaabenet, og det konservative Forslag fra i Fjor er jo et Vidnesbyrd herom. Af Ministerens Tale fremgik, at denne Side af Sagen har været grundigt undersøgt, men ogsaa her gælder det, at Ønsker er eet og Opfyldelsen noget andet. Nogen absolut Sikkerhed for at dække blot København mod Flyverangreb kan næppe skaffes, og hvorledes saa med det øvrige Land? Her som paa alle andre Omraader er det vist mest nyttigt at se Sandheden i Øjnene og ikke foregøgle Befolkningen noget i Retning af Sikkerhed, som dog alligevel i Ulykkens Stund ikke vil kunne opfyldes. Der er med Hensyn til Luftkrigen næppe andet at foretage end at gøre det Antiluftskyts og de Flyvereskadriller, der angives i Forslaget, saa moderne og effektive som paa nogen Maade muligt for derved at gøre eventuelle Luftangreb saa farefulde, som vi nu engang kan overkomme det. Og det er herpaa, Lovforslaget tager Sigte i Modsetning til den nugældende Ordning, der for Hærens

Vedkommende regner med 5 Flyvereskadriller, som der imidlertid slet ikke er Penge til.

Det maa hilses med Glæde, at det er lykkedes Ministeren at lette Værnepligtsbyrden; navnlig vil det blive hilst med Tilfredshed, at den ene Indkaldelse gaar ind i den samlede Uddannelsestid, hvorved de fleste værnepligtige spares for den ene af de to saa irriterende Genindkaldelser. Disse Genindkaldelser er ikke populære og kan navnlig i Tider med stor Arbejdsløshed betyde et ikke ringe Tab for den paagældende.

Det siger sig selv, at med den Udvikling, der har fundet Sted inden for Militærvæsenet i de senere Aar i Retning af særlige og mere mekaniserede Vaaben, bliver der stillet større Krav ikke alene med Hensyn til vel uddannede Befalingsmænd, men ogsaa med Hensyn til disses Antal, da det naturligvis er begrænset, hvor meget hver enkelt kan overkomme i Retning af Indøvelse af Mandskabet. Paa dette Omraade har den nugældende Ordning en af sine allervæsentligste Mangler. Den afhjælpes efter Lovforslaget ved den foreslaaede Forøgelse af Antallet af faste Befalingsmænd af Linien paa i alt 127 og af Reserven paa i alt 131.

Jeg vil tillige udtale min Anerkendelse af det Løfte, som Ministeren gav om, at der vilde blive indført forbedrede Forhold for Mandskabet. Det er noget, der i høj Grad tiltrænges. De fleste af os kender af Erfaring de Forhold, hvorunder de værnepligtige i tidligere Tid var anbragt eller — som det hedder — underbragt; de var ikke gode, og jeg tror, de Antydninger, Ministeren gav om, hvorledes man agter at forbedre disse Forhold, hvorunder de unge Mennesker lever, medens de aftjener deres Værnepligt og bærer den Byrde, Samfundet nu engang lægger paa dem, vil vække overordentlig Glæde hos den værnepligtige Ungdom.

Lovforslaget angaaende Hæren regner med et Normalbudget paa 26,38 Mill. Kr. mod den nugældende Ordning ca. 26 Mill. Kr., en ikke særlig stærk Stigning. Ved fornuftige Omlægninger og Ændringer er det lykkedes at afsætte en aarlig Normalkonto paa 2 Mill. Kr. til Nyanskaffelser, mod de nugældende 1 Mill. Kr. Det er vel denne Omstændighed, der har foranlediget det ærede Medlem Hr. Christmas Møller til at fremsætte den „morsomme“ Udtalelse, at Regeringens Forslag samtidig kan være Nedrustning og øgede Udgifter.

Efter Forslaget er der afsat 20 Mill. Kr. til Nyanskaffelser over en Periode paa 5 Aar.